

Sygn. akt II W 788/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Płock, 8 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Płocku Wydział II Karny Sekcja ds. wykroczeniowych

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Dariusz Kondzielewski**

Protokolant: Monika Sieklucka

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu 2 sierpnia 2017 roku w P. w postępowaniu nakazowym, sprawy z wniosku Głównego Inspektora Transportu Drogowego,

przeciwko J. K., synowi L. i H. z domu Ś., urodzonemu (...) w W.,

obwinionemu o to, że

w dniu 10.12.2016r. o godz. 15.20 w lokalizacji (...) kierując pojazdem marki O. nr rej. (...) nie zastosował się do ograniczenia prędkości, w ten sposób, że na obszarze zabudowanym, a więc na odcinku obowiązywania ograniczenia prędkości do 50 km/h kierował pojazdem z prędkością 101 km/h, tj. przekroczenie o 51 km/h,

- co stanowi wykroczenie z art. 92a kw

orzeka:

1. obwinionego J. K. uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 92a kw i za to wymierza mu karę 1010 (jednego tysiąca dziesięciu) złotych grzywny,
2. zasądza od obwinionego J. K. na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 (stu) złotych oraz 101 (sto jeden) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II W 788/17

UZASADNIENIE

Na podstawie ujawnionego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 grudnia 2016 roku o 15.20 J. K. kierował pojazdem O. o nr rej. (...) w K. w gminie S. na drodze krajowej nr (...). W terenie zabudowanym, na odcinku drogi, gdzie obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/h, jechał z prędkością 101 km/h.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił przede wszystkim na podstawie: raportu z fotoradaru (k. 1-2, 28), wizerunku obwinionego (k. 17-18) i oględzin zdjęć z fotoradaru w formie elektronicznej (k. 58, 28).

Obwiniony J. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia drogowego, oświadczył początkowo, iż na zdjęciu nie jest on, z samochodu korzysta wiele osób, ostatecznie wskazał też, że ze zdjęcia wynika, iż on mógł być kierowcą (k. 58). Tymczasem dowody przedstawione przez oskarżyciela publicznego (Głównego Inspektora Transportu Drogowego) jednoznacznie wskazują, iż obwiniony był kierowcą pojazdu w chwili, kiedy fotoradar

Inspekcji Transportu Drogowego umiejscowiony w S., zarejestrował przekroczenie dopuszczalnej prędkości na drodze krajowej nr (...), przez kierującego samochodem O.. Otóż porównanie wizerunku obwinionego obecnego na rozprawie, jego wizerunku na k. 18 akt oraz wizerunku kierującego samochodem na k. 1 i tegoż samego zapisu w formie cyfrowej (k. 28), jaki został zarejestrowany przez fotoradar, prowadzi do jednoznacznego i oczywistego wniosku, iż kierującym pojazdem widocznym na zdjęciu z fotoradaru (O. o nr rej. (...)) był obwiniony J. K.. Sąd nie ma co do tego najmniejszych wątpliwości zwłaszcza, że obwiniony w rzeczywistości w swych pokrętnych wyjaśnieniach faktycznie potwierdził fakt, iż on był kierowcą pojazdu. Ponadto z treści raportu z fotoradaru wynika jednoznacznie, że w miejscu, gdzie fotoradar zarejestrował kierującego pojazdem O., obowiązuje ograniczenie prędkości do 50 km/h, zaś obwiniony jechał z prędkością 101 km/h.

Raport z fotoradaru uznać należy za prawidłowy, rzetelny, nie budzący żadnych wątpliwości, co potwierdza też załączone do akt, aktualne na czas zarejestrowania wykroczenia, świadectwo legalizacji (k. 2). Obwiniony nie kwestionował na rozprawie dokonanego pomiaru prędkości, zatem dokumentację z pomiaru prędkości sąd uznał za całkowicie wiarygodną. Obwiniony podniósł jedynie zarzut, iż Główny Inspektor Transportu Drogowego nie jest uprawniony do kierowania wniosku o ukaranie w tej sprawie i wniósł o umorzenie postępowania z uwagi na brak skargi uprawnionego oskarżyciela.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżyciel publiczny zarzucił obwinionemu popełnienie wykroczenia z art. 92a, zaś dla wypełnienia jego znamion koniecznym jest, aby prowadzący pojazd nie stosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. W myśl przepisu art. 20 ust. 1 ustawy z 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym prędkość dozwolona w terenie zabudowanym w godzinach 5-23 to 50 km/h.

Obwiniony J. K. jechał przez miejscowość K. w gminie S., kierował pojazdem O. o nr rej. (...) i nie zastosował się do ograniczenia prędkości w terenie zabudowanym w ten sposób, że na terenie zabudowanym, na odcinku obowiązywania ograniczenia prędkości do 50 km/h, jechał z prędkością 101 km/h, przekraczającą dopuszczalną prędkość o 51 km/h. Przekroczenie o 51 km/h prędkości, z jaką obwiniony mógł w tym miejscu prowadzić samochód o godzinie 15.20, stanowiło zatem wykroczenie z art. 92a kw.

Powyższej oceny tej sprawy nie mógł zmienić zarzut obwinionego, iż Główny Inspektor Transportu Drogowego (GITD) miał nie mieć uprawnienia do występowania z wnioskiem o ukaranie, co skutkowało według obwinionego brakiem skargi uprawnionego oskarżyciela. Stwierdzić należy stanowczo, iż zarzut ten jest całkowicie chybiony, a obwiniony po prostu chwytą się wszelkich niesprawdzonych sposobów na uniknięcie odpowiedzialności za wykroczenie o jakich zasłyszał bądź zapoznał się w mediach społecznościowych. Obwiniony powołał wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 14.07.2015r. sygn. akt K 2/13, w którym Trybunał uznał za niezgodny z konstytucją art. 129g ust. 4 ustawy z 20.06.1997r. – Prawo o ruchu drogowym i który to przepis utracił moc obowiązującą. Zwrócić należy jednak uwagę, iż przepis, który utracił moc, nie stanowił podstawy do nakładania grzywien za wykroczenia drogowe, a zawierał jedynie delegację ustawową do wydania rozporządzenia określającego sposób, tryb oraz warunki techniczne gromadzenia, przetwarzania, udostępniania i usuwania przez GITD utrzalonych obrazów i danych w sprawach naruszeń przepisów ruchu drogowego. Orzeczenie powyższe nie skutkowało zatem wygaśnięciem uprawnień GITD do prowadzenia czynności wyjaśniających w sprawach o wykroczenia, a także uprawnień do przetwarzania niezbędnych danych, bowiem uchylony przepis nie określał uprawnień do prowadzenia czynności wyjaśniających, uprawnień do oskarżania przed sądem w sprawach o wykroczenia drogowe, ani też uprawnień do przetwarzania danych osobowych. Podkreślić w tym miejscu należy bowiem, że już przepisy art. 129g ust. 1 i 2 Prawa o ruchu drogowym wprost nadają Inspekcji Transportu drogowego uprawnienia do ujawniania za pomocą fotoradarów naruszeń przepisów ruchu drogowego w zakresie przekraczania dopuszczalnej prędkości, a co za tym idzie nadają również uprawnienia do rejestracji obrazów tych naruszeń, przetwarzania koniecznych dla postępowania danych osobowych, prowadzenia czynności wyjaśniających, kierowania do sądu wniosków o ukaranie oraz do oskarżania przed sądem. Uchylony przepis stanowił podstawę do unormowania kwestii technicznych, związanych z gromadzeniem danych osobowych, zatem utrata jego mocy nie może rzutować na uprawnienie GITD do występowania w tej sprawie w charakterze oskarżyciela przed sądem.

Z tych względów sąd nie dopatrył się podstaw do umorzenia postępowania i orzekł o winie obwinionego.

Wymierzając karę obwinionemu Sąd kierował się dyrektywami, o których mowa w art. 33 kw, mając świadomość, że karą sprawiedliwą jest jedynie taka, która uwzględnia we właściwej proporcji wszystkie wskazane tam dyrektywy. Sąd w szczególności miał na względzie, by wymierzona kara uświadomiła obwinionemu, iż rażąco naruszył przepisy ruchu drogowego, jak również by odstraszyła potencjalnych sprawców takich nagminnych wykroczeń. Przy ocenie społecznej szkodliwości Sąd wziął pod uwagę fakt, iż niestosowanie się do ograniczeń prędkości zakłóca porządek ruchu, stanowi groźbę dla jego bezpieczeństwa i jest szczególnie uciążliwe dla mieszkańców obszarów zabudowanych. Po dogłębnej analizie okoliczności sprawy Sąd doszedł do przekonania, iż konieczne będzie wymierzenie kary surowej, a sprawiedliwą w realiach tej sprawy będzie orzeczenie kary grzywny w kwocie 1180 zł. Prędkość z jaką obwiniony jechał była ponad dwukrotnie większa od dopuszczalnej – jest to zachowanie szczególnie naganne z uwagi na przejeżdżanie przez zamieszkaną miejscowość. Obwiniony jechał z prędkością wyższą nawet od tej, jaka jest dopuszczalna w terenie niezabudowanym (90 km/h). To oznacza, iż w ogóle obwiniony nie zwraca uwagi na warunki ruchu drogowego, do tego okazuje arogancję i w żadnym momencie nie wykazał najmniejszej skruchy. Sąd uznał, iż adekwatna będzie grzywna stanowiąca w złotych 10-krotność zmierzonej prędkości pojazdu obwinionego (101 km/h), a więc 1010 zł. Obwiniony z pewnością grzywnę taką jest w stanie zapłacić, o czym świadczy fakt wykonywania stałej pracy zarobkowej.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 118§1 kpw, §1pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 10.10.2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia oraz na podstawie art. 3 pkt. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych, zasądzając od obwinionego 100 zł zryczałtowanych wydatków postępowania oraz 101 zł opłaty, nie znajdując okoliczności uzasadniających zwolnienie od nich obwinionego.

Z: Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obwinionemu z pouczeniem o apelacji.